

betragtninger fandt vi det rimeligt, at man af sukkerfabrikernes sideproduktioner afgav en vis del af overskuddet til prisreguleringsfonden, sukkerfondens afløser, som skal have den opgave at virke billigørende på sukkeret til de danske forbrugere. Sukkerfabrikkerne havde et andet syn på dette forhold og mente, at de burde bevare deres fuldstændige og frie rådighedsret over B-produktionernes overskud. Jeg bør måske nævne, hvad B-produktionerne består af. De såkaldte B-aktiver består af en række byejendomme og en række landejendomme, et antal skibe, frøavl, sukkersaftproduktion og en lang række mindre produktioner af stærkt varierende betydning. Løsningen på problemet blev den, at man delte produktionerne i to grupper, hvoraf den ene helt og fuldt skulle falde ind under sukkerordningen, sådan at de overskud, der måtte fremkomme af disse produktioner, helt og fuldt skulle gå til sukkerets billigørelse, hvorimod den anden gruppe af B-produktionerne ligeså helt og fuldt skulle falde udenfor sukkerordningen. De B-produktioner, der overgik til ordningen, var visse byejendomme, det var skibe — som havde indtjent betydelige overskud — og endelig sukkersaftfremstillingen, der jo har været et af de aller-vigtigste aktiver udenfor sukkerordningen for fabrikkerne. . . .

Et andet hovedstridsspørgsmål var den såkaldte „*sær-konto*“. Under koncessionsordningen har fabrikernes udbyttebetaling været stærkt begrænset. Ikke desto mindre er der ved de sideproduktioner, jeg lige har nævnt, indtjent betydelige millionbeløb. Det var om disse beløb, omkring en snes millioner kroner, der stod en betydelig strid. Fra selskabernes side hævdede man, at disse penge juridisk absolut måtte være selskabernes og altså aktionærernes ejendom, og at de måtte have lov til frit at disponere over dem. Denne juridiske adkomst til pengene kunne man ikke bestride. Går man de gamle koncessioner igennem langt tilbage, er der ingen tvivl om, at juridisk set tilhørte disse penge fabrikkerne, og for så vidt var fabrikernes påstand rigtig. Overfor dette synspunkt fremførte vi imidlertid fra regeringens og rigsdagsudvalgets side et andet synspunkt gående ud på, at uanset det juridiske forhold måtte man kunne drage den moralske ret til disse penge i tvivl, i hvert fald i det omfang, hvori man kunne fremføre argumenter for, at disse penge var tjent ikke egentlig ved fabrikernes initiativ, men på grund af de tilstande, der herskede i samfundet, måske endog tilstande, der var frembragt direkte ved statens indgreb.

Det var især dette punkt, striden tilsidst stod om. Vi fra forhandlernes side foreslog, at et vist antal millioner blev fradraget særkontoen og overført til sukkerfabrikkerne som